

Sygn. akt VII U 1597/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Roslan-Karasińska
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2019 r. w Warszawie

sprawy K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w pracy

na skutek odwołania K. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

z dnia 26 października 2017 r., znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu K. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31 marca 2020 roku w związku z wypadkiem przy pracy,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz odwołującego K. S. 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sy gn. akt: VII U 1597/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 października 2017 r., znak: (...), **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.**, działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1773 z późn. zm.) odmówił ubezpieczonemu K. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy oparł się na orzeczeniu Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 18 października 2017 r., która stwierdziła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (decyzja z dnia 26 października 2017 r., znak: (...)) – dokumentacja zgromadzona w tomie I a.r.).

Ubezpieczony **K. S.** w dniu 21 listopada 2017 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 26 października 2017 r., znak: (...) odmawiającej przyznania na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 marca 2017 r. w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w dniu 15 grudnia 2014 r. W uzasadnieniu podniósł, że od dnia 31 marca 2017 r. jego stan nie polepszył

się i nadal jest niezdolny do pracy. Ubezpieczony wskazał, że w kwietniu 2017 r. przeszedł rehabilitację. W okresie od dnia 2 lipca do dnia 26 lipca 2017 r. ubezpieczony przebywał w Sanatorium w A.. Dodatkowo, ubezpieczony zaznaczył, że korzysta z rehabilitacji prywatnie. Z uwagi na to, że rehabilitacji nie przynosi oczekiwanych efektów, ubezpieczony spodziewał się operacji w połowie 2018 r. Ubezpieczony podniósł także, że decyzja organu rentowego jest oparta na błędnych ustaleniach faktycznych. Na tej podstawie ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie na jej rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji (odwołanie z dnia 10 listopada 2017 r. k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W., w dniu 24 listopada 2017 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Uzasadniając swe stanowisko w sprawie organ rentowy powołał się na przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, regulujące warunki uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i wskazał, że w związku ze złożonym przez odwołującego wnioskiem o przyznanie na jego rzecz ww. świadczenia, K. S. został skierowany na badania przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 18 października 2017 r. uznała, że nie jest ona niezdolna do pracy. Mając na względzie treść art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy oparł swoje rozstrzygnięcie na orzeczeniu Komisji Lekarskiej i odmówił odwołującej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wobec wskazanych okoliczności organ rentowy uznał zaskarżoną decyzję za prawidłową i zgodną z prawem (odpowiedź na odwołanie z dnia 24 listopada 2017 r. k. 3 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony K. S., urodzony w dniu (...) posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe ślusarz-spawacz. Pracował jako spawacz, ślusarz i elektromonter. W okresie od dnia 1 stycznia 1994 r. do dnia 31 sierpnia 1996 r. ubezpieczony był zatrudniony jako pracownik fizyczny w Przedsiębiorstwie Producyjno-Budowlanym (...) s.c. z siedzibą w O.. Następnie w okresie od dnia 16 października 1997 r. do dnia 15 sierpnia 1998 r. ubezpieczony był zatrudniony jako pracownik wielozadaniowy w FW (...) z siedzibą w O.. W okresie od dnia 25 września 2002 r. do dnia 31 lipca 2004 r. ubezpieczony pracował w Przedsiębiorstwie Handlowym (...) S.A. z siedzibą w W. na stanowisku pracownika magazynowego. W okresie od dnia 4 października 2004 r. do dnia 25 maja 2005 r. ubezpieczony był zatrudniony w spółce (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. na stanowisku magazyniera. W okresie od dnia 18 grudnia 2007 r. do dnia 7 czerwca 2008 r. ubezpieczony pracował w spółce (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na stanowisku magazyniera. Następnie w dniu 11 czerwca 2010 r. ubezpieczony założył pozarolniczą działalność gospodarczą polegającą na wykonywaniu prac budowlanych, wykonywaniu instalacji elektrycznych. W okresie od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 30 czerwca 2013 r. na podstawie umowy zlecenia z (...) Z. A. ubezpieczony wykonywał czynności związane z pracami ogólnobudowlanymi. W okresie od dnia 9 grudnia 2014 r. do dnia 30 czerwca 2015 r. ubezpieczony zawierał umowy zlecenia z (...) J. W., na podstawie których wykonywał prace elektryczne / montaż instalacji elektrycznej. Następnie w okresie od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 30 czerwca 2013 r. ubezpieczony zawarł umowę zlecenia z (...) Z. A., na podstawie której wykonywał prace ogólnobudowlane (świadcstwo pracy z dnia 31 sierpnia 1996 r. k. 7, świadectwo pracy z dnia 6 sierpnia 1998 r. k. 8, świadectwo pracy z dnia 30 lipca 2004 r. k. 9, świadectwa pracy z dnia 25 maja 2005 r. k. 10, zaświadczenie z dnia 11 czerwca 2010 r. k. 12, umowa zlecenia z dnia 1 lipca 2013 r. k. 13, umowa zlecenia z dnia 9 grudnia 2014 r. k. 14, umowa zlecenia z dnia 2 stycznia 2015 r. k. 15, umowa zlecenia z dnia 1 października 2015 r. k. 16, umowa zlecenia z dnia 1 lipca 2015 r. k. 18, umowa zlecenia z dnia 30 marca 2015 r. k. 20, umowa zlecenia z dnia 1 lutego 2013 r. k. 21, świadectwo pracy z dnia 9 czerwca 2008 r. k. 22).

W trakcie zatrudnienia na podstawie umowy zlecenia w (...) J. W., tj. w dniu 15 grudnia 2014 r., ubezpieczony K. S. uległ wypadkowi przy pracy. W wyniku upadku z drabiny ubezpieczony doznał urazu w postaci złamania głowy kości promieniowej. W związku ze stanem zdrowia po wypadku, ubezpieczony w dniu 18 stycznia 2016 r. złożył w organie rentowym wniosek o przyznanie na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Po poddaniu się procedurze orzeczniczo-lekarskiej przed organem rentowym, ubezpieczony został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy na okres do dnia 31 października 2016 r. (k. 75 a.r.). Organ rentowy w

piśmie z dnia 16 lutego 2016 r. podniósł wadliwość powyższego orzeczenia i przekazał sprawę do rozpatrzenia Komisji Lekarskiej ZUS (k. 76 a.r.). W oparciu o powyższe Komisja Lekarska ZUS wydała orzeczenie z dnia 1 marca 2016 r., zgodnie z którym zmieniła treść orzeczenia lekarza orzecznika ZUS i uznała odwołującego za zdolnego do pracy (k. 77 a.r.). Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. wydał decyzję w dniu 9 marca 2016 r., znak:(...) odmawiającą ubezpieczonemu przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Organ rentowy wydając decyzje odmowną powołał się na stanowisko zawarte w orzeczeniu Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 1 marca 2016 r. (k. 82 a.r.). Następnie K. S. wniósł odwołanie od tej decyzji z dnia 9 marca 2016 r. Wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 22 marca 2017 r., sygnatura akt: VII U 708/16, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 15 grudnia 2014 r. od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 marca 2017 r.

Z uwagi na zbliżający się upływ terminu, na jaki zostało przyznane odwołującemu prawo do świadczenia rentowego, w dniu 7 sierpnia 2017 r. ubezpieczony złożył w organie rentowym wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres. Na skutek wniesienia sprzeciwu od powyższego orzeczenia, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 18 października 2017 r. stwierdziła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (wniosek z dnia 7 sierpnia 2017 r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 18 października 2017 r. – dokumentacja zgromadzona w tomie I a.e.).

W oparciu o powyższe Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. wydał w dniu 26 października 2017 r., zaskarżoną decyzję znak: (...), mocą której odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja z dnia 26 października 2017 r., znak: (...) k. 132 tom I a.r.).

Od powyższej decyzji organu rentowego K. S. złożył odwołanie, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 10 listopada 2017 r. k. 2 a.s.).

Od listopada 2017 r. odwołujący K. S. jest zatrudniony i wykonuje pracę polegającą na nadzorze zatrudnionych pracowników (stanowisko brygadzysty). Nadal korzysta z rehabilitacji (k. 138 – zeznania odwołującego się).

Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2018 r. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty chirurga ortopedii, celem ustalenia, czy ubezpieczony jest obecnie całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, a jeżeli tak to czy niezdolność ta powstała w związku z wypadkiem przy pracy, któremu odwołujący uległ w 2014 r. oraz czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeśli okresowa to na jaki okres (postanowienie z dnia 10 stycznia 2018 r. k. 11 a.s.).

W opinii z dnia 07 marca 2018 r. biegły sądowy specjalista (...) stwierdził, iż ubezpieczony K. S. miał ustalone 20% uszczerbku na zdrowiu. Po wypadku przy pracy odwołujący korzystał ze zwolnienia lekarskiego i był hospitalizowany w klinice ortopedycznej w otwocku w okresie od 10 października 2016 r. do 17 października 2016 r., gdzie rozpoznano przykurcz zgięciowy i skostnienie łokcia prawego ze zniekształceniem głowy kości promieniowej prawej, wykonano zabieg uwolnienia przykurczu zgięciowo rotacyjnego z kapsulotomią. Ostatnia wizyta w poradni ortopedycznej miała miejsce 12 lutego 2018 r., w RTG łokcia prawego (...) 12 lutego 2018 r. widoczna jest deformacja głowy kości promieniowej i skostnienia okolostawowe przedziału bocznego i przyśrodkowego. Stwierdzono ograniczenia zakresu ruchomości, a więc ograniczenia zakresu ruchu rotacyjnego o połowę w zakresie supinacji, powoduje ograniczenia możliwości wykonywania pracy, którą wykonywał wcześniej. Odwołujący może według biegłego sądowego wykonywać fizyczne prace średnio- ciężkie nie wymagające dźwigania i noszenia, nie wymagające sprawności obu rąk. Rokuje poprawę w razie przekwalifikowania (k. 19-21).

Do przedmiotowej opinii zastrzeżenia zgłosił organ rentowy (pismo procesowe z dnia 04 kwietnia 2018 r. – k. k28-29) i wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego. Wskazując, iż za częściowo niezdolnego do pracy uznaje się osobnika, który nie może wykonywać pracy z godnej z poziomem kwalifikacji i nie rokuje odzyskania zdolności po przekwalifikowaniu się. Natomiast odwołujący dokonał samo przekwalifikowania się.

W opinii z dnia 4 września 2018 r. inny biegły sądowy z zakresu (...) rozpoznał u odwołującego pourazowy przykurcz prawego stawu łokciowego. Na podstawie analizy przedstawionej dokumentacji, zebranego wywiadu oraz przeprowadzonego badania, biegły stwierdził, że odwołujący nie jest całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy. Z tego powodu nie jest ona ani częściowo, ani całkowicie niezdolna do pracy. Biegły zaznaczył, że pacjent był leczony operacyjnie z powodu następstw zwichnięcia prawego stawu łokciowego, a także korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych. Uzyskano czynnościowo przydatny zakres ruchomości prawego stawu łokciowego. Biegły wskazał, że w kontekście dobrej sprawności prawego nadgarstka i prawego stawu ramiennego, niewielkie ograniczenia zgięcia prawego stawu łokciowego i pełna ruchomość w zakresie rotacji wewnętrznej pozwalają na korzystanie z prawej kończyny górnej w zakresach przydatnych czynnościowo w większości prac fizycznych. Istniejące dysfunkcje prawego łokcia mogą ograniczać ciężkie prace fizyczne wymagające pełnego wyprostu stawu łokciowego. Opis zdjęcia RTG prawego stawu łokciowego z dnia 12 lutego 2018 r. – obrazuje drobne skostnienia głównie z przodu od boku i przysródka. W związku z powyższym biegły uznał, że odwołujący nie znajduje przesłanek do opiniowania niezdolności do pracy (opinia biegłego sądowego z zakresu (...) z dnia 4 września 2018 r. k. 74-75 a.s.).

Do powyższej opinii zastrzeżenia zgłosił odwołujący, wskazując, że jego stan zdrowia nie poprawił się znacząco oraz że konieczne jest przeprowadzenie trzech operacji. Odwołujący oprócz przykurczu stawu ma także szereg dolegliwości takich jak stałe bóle, uczucie sztywności, drętwienie palców, co uniemożliwia wykonywanie większości prac (pismo procesowe z dnia 2 października 2018 r. k. 90-91 a.s.).

Mając powyższe na względzie, postanowieniem z dnia 30 listopada 2018 r. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty ortopedii dr M. G., a w szczególności do odpowiedzi na pytanie czy niezdolność ta powstała w związku z wypadkiem przy pracy, któremu odwołujący uległ w dniu 15 grudnia 2014 r. oraz do odpowiedzi na pytanie czy stan zdrowia odwołującego uległ poprawie po dacie 31 marca 2017 r. (data zakończenia prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy) oraz czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeśli okresowa to na jaki okres (postanowienie z dnia 30 listopada 2018 r. k. 106-107 a.s.).

W uzupełniającej opinii z dnia 12 grudnia 2018 r. biegły sądowy z zakresu (...) w przeprowadzonym badaniu stwierdził, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy i to w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 15 grudnia 2014 r. Biegły wskazał, że ta częściowa niezdolność do pracy istnieje od dnia 1 kwietnia 2017 r. do dnia 31 marca 2020 r. Po dacie 31 marca 2017 r. doszło do uzyskania poprawy i poprawa ta polega na uzyskaniu lepszej ruchomości w zakresie stawu łokciowego i na adaptacji do niesprawności. Biegły stwierdził, że rokuje poprawę w razie przekwalifikowania, w związku z czym stwierdził częściową niezdolność do pracy do dnia 31 marca 2020 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w całości na podstawie dowodów z dokumentów załączonych do akt niniejszej sprawy oraz z uwzględnieniem opinii biegłych sądowych specjalistów z zakresu: (...) i częściowo G. K. .

Dowody z dokumentów stanowiły dokumentację medyczną K. S. załączoną do akt rentowych jak również dokumenty urzędowe organu rentowego widniejące w tych aktach. Dokumenty medyczne odwołującego zawierały podstawowe informacje o schorzeniach, na które odwołujący cierpi oraz historię ich leczenia. Dane pozyskane z dokumentów pozwoliły ustalić ogólny przebieg schorzenia, metody leczenia oraz aktualny stan zdrowia odwołującego, a ich wartość należy podkreślić w kontekście źródła informacji dla biegłych sądowych powołanych w niniejszej sprawie. Z kolei dokumenty urzędowe organu rentowego pozwoliły Sądowi na dokonanie ustaleń w zakresie uprzednio pobieranych przez niego świadczeń z systemu ubezpieczeń społecznych, zarówno co do rodzaju tych świadczeń, jak i okresu ich pobierania.

Mając na względzie charakter schorzeń, na jakie odwołujący skarżył się w toku postępowania, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii i traumatologii, celem ustalenia, czy odwołujący się jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej w związku z wypadkiem przy pracy, jakiego doznał w dniu 15 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie K. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 26 października 2017 r., znak: (...), jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Kwestie związane z nabyciem prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy ustawodawca uregulował w ustawie z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1807). Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 6 ww. ustawy ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Natomiast w myśl art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej przy ustalaniu prawa do renty z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości świadczenia oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy emerytalnej). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03). Przepis art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 w/w przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08 grudnia 2000 r., II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

Zgodnie z treścią art. 13 ustawy emerytalnej, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenie niezbędnej sprawności w drodze leczenia, jak też możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, względnie możliwość przekwalifikowania zawodowego. W myśl ustępu 3 cytowanego przepisu, trwałą niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań do odzyskania zdolności do pracy, gdy zaś takie rokowania takie istnieją, orzeka się okresową niezdolność do pracy.

Istota sporu w niniejszej sprawie koncentrowała się wokół ustalenia, czy odwołujący w chwili orzekania spełnił przesłanki do pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych powołując się na orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS oraz Komisji Lekarskiej ZUS stanął na stanowisku, zgodnie z którym stan zdrowia odwołującego nie uzasadnia stwierdzenia, iż pozostaje on niezdolny do pracy. Odwołujący zakwestionował powyższe stanowisko organu rentowego wskazując, iż jego stan zdrowia od momentu wypadku nie uległ i nie ulegnie poprawie, czyniąc go niezdolnym do wykonywania pracy. Dokonanie ustaleń w zakresie wskazanej powyżej istotnej okoliczności wymagało zasięgnięcia przez Sąd informacji specjalnych z zakresu medycyny, a mianowicie ortopedii i traumatologii.

Ustalenia w tym przedmiocie zostały poczynione przez Sąd Okręgowy w oparciu o analizę dokumentacji rentowej i medycznej ubezpieczonego oraz w szczególności na podstawie przeprowadzonego w toku postępowania sądowego dowodu z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii i traumatologii oraz medycyny pracy. W niniejszej sprawie, Sąd uwzględnił opinie wydane przez biegłego sądowego z zakresu neurologii M. G. i uznał je za wyczerpujące, bo poddające wszechstronnej analizie stanu zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych. Wnioski zawarte w uzupełniającej opinii biegłego sądowego M. G. z zakresu ortopedii nie

nasuwają wątpliwości, co do ich trafności, a zatem brak było podstaw do ich kwestionowania. Wskazany biegły jest doświadczonym specjalistą z wyżej wymienionej dziedziny medycyny, która odpowiada głównym schorzeniom ubezpieczonego. W ocenie Sądu rzeczowo uzasadnił swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawcy schorzeń (stwierdzono ograniczenia zakresu ruchomości, a więc ograniczenia zakresu ruchu rotacyjnego o połowę w zakresie supinacji, powodujące ograniczenia możliwości wykonywania pracy, którą ubezpieczony wykonywał wcześniej, odwołujący może według biegłego sądowego wykonywać fizyczne prace średnio- ciężkie nie wymagające dźwigania i noszenia, nie wymagające sprawności obu rąk, rokuje poprawę w razie przekwalifikowania), ich wpływu na jego zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (odwołujący posiada wykształcenie zasadnicze ślusarz-spawacz) oraz pracy ostatnio wykonywanej (brygadzysta), jak również ich związku z przebytych przez odwołującego w 2014 r. wypadkiem przy pracy. Z treści opinii wynika jednoznacznie, że u odwołującego została stwierdzona częściowa niezdolność do pracy do dnia 31 marca 2020 r. oraz że rokuje poprawę w razie przekwalifikowania. W uwzględnieniu powyższego, Sąd Okręgowy nie podzielił opinii wydanej przez innego biegłego sądowego z zakresu ortopedii G. K..

Biegli wydający opinie w sprawie znacząco różnili się w ocenie medycznej RTG łokcia prawego (badania z 12 lutego 2018 r. , w RTG łokcia prawego (...) 12 lutego 2018r. „widoczna jest deformacja głowy kości promieniowej i skostnienia okołostawowe przedziału bocznego i przyśrodkowego. Stwierdzono ograniczenia zakresu ruchomości, a więc ograniczenia zakresu ruchu rotacyjnego o połowę w zakresie supinacji, powoduje ograniczenia możliwości wykonywania pracy, którą wykonywał wcześniej” biegły sądowy M. G., „Istniejące dysfunkcje prawego łokcia mogą ograniczać ciężkie prace fizyczne wymagające pełnego wyprostowania stawu łokciowego. Opis zdjęcia RTG prawego stawu łokciowego z dnia 12 lutego 2018 r. – obrazuje drobne skostnienia głównie z przodu od boku i przyśrodkowo” biegły sądowy G. K.).

W tej mierze, Sąd Okręgowy oparł się na analizie dokumentacji medycznej ubezpieczonego, z którego wynika, że uraz w postaci złamania głowy kości promieniowej, jakiego odwołujący doznał w 2014 r. skutkowało u niego pojawieniem się znacznego ograniczenia ruchów, co wymagało leczenia operacyjnego, tj. uwolnienia przykurczu łokcia. Treść tej dokumentacji pozostaje zatem w opozycji do wniosków wywiedzionych przez biegłego sądowego G. K., który stwierdził, że pomimo rozpoznania pourazowego przykurczu prawego stawu łokciowego odwołujący nie jest całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy. Fakt, że ubezpieczony podejmuje działania mające na celu zwalczanie powyższych dolegliwości, co daje nadzieję na poprawę jej stanu zdrowia w przyszłości, nie oznacza, że jest ona osobą całkowicie zdrową, gdyż do chwili obecnej pozostaje pod specjalistyczną opieką lekarską, jak również korzysta z rehabilitacji. Istnieje bowiem ryzyko braku poprawy na skutek znacznego wysiłku fizycznego w związku z wykonywaniem obowiązków zawodowych, w tym w szczególności dotyczących prowadzenia własnej działalności gospodarczej. Opinie sporządzone w toku niniejszego postępowania przez biegłego sądowego z zakresu ortopedii M. G. wydane zostały przez biegłego sądowego posiadającego wieloletnią praktykę zawodową, cieszącego się dużym autorytetem, po uprzednio przeprowadzonym badaniu ubezpieczonego oraz analizie treści dokumentacji lekarskiej dotyczącej ubezpieczonego. Opinia jest logiczna i spójna, a wnioski w niej zawarte zostały prawidłowo uzasadnione, jak również korespondują z rzeczowym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Podkreślić należy, iż o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Czym innym jest bowiem, jak zauważył Sąd Najwyższy, konkretne zatrudnienie, na wykonywanie którego nie wyraża zgody lekarz medycyny pracy, a czym innym szersza ocena stwierdzająca brak niezdolności do pracy, która nie odnosi się do jednego stanowiska pracy, lecz do pracy zgodnej z kwalifikacjami. **Ubezpieczony może zatem być uznany za częściowo niezdolnego do pracy, gdy zachował zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (np. wymagającej niższych albo niewymagającej żadnych kwalifikacji), lecz jednocześnie utracił w znacznym stopniu zdolność do wykonywania pracy, do której posiada kwalifikacje.** Niezdolność do wykonywania dotychczasowej pracy jest warunkiem koniecznym ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ale nie jest warunkiem wystarczającym, jeżeli wiek, poziom wykształcenia i predyspozycje psychofizyczne usprawiedliwiają rokowania, że mimo upośledzenia organizmu możliwe jest podjęcie innej pracy w tym samym zawodzie albo po przekwalifikowaniu zawodowym. W konsekwencji poziom posiadanych kwalifikacji

staje się punktem odniesienia w ocenie predyspozycji zdrowotnych ubezpieczonego do pracy. Poziom kwalifikacji jest podstawą do określenia rodzajów prac, które są w zasięgu możliwości ubezpieczonego, mimo zaistnienia upośledzenia sprawności organizmu, a co za tym idzie – do ustalenia, czy ograniczenie zdolności do pracy można zakwalifikować jako znaczne (por. wyrok Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2005 r., I UK 299/04, OSNP 2006 nr 5-6, poz. 93, oraz wyrok Sądu Najwyższego z 10 sierpnia 2016 r., III UK 221/15, LEX nr 2155188).

W niniejszej sprawie podkreślić należy, iż odwołujący jest mężczyzną czterdziestokilkuletnim z wykształceniem zawodowym ślusarz-spawacz. Pracował jako spawacz, ślusarz i elektryk. Od listopada 2017 r. jako brygadzysta. W badaniu RTG łokcia prawego 12 lutego 2018 r. widoczna jest deformacja głowy kości promieniowej i skostnienia okołostawowe przedziału bocznego i przysródkowego. Stwierdzono ograniczenia zakresu ruchomości, a więc ograniczenia zakresu ruchu rotacyjnego o połowę w zakresie supinacji, powodujące ograniczenia możliwości wykonywania pracy, którą wykonywał wcześniej. Odwołujący może według biegłego sądowego M. G. wykonywać fizyczne prace średnio- ciężkie nie wymagające dźwigania i noszenia, nie wymagające sprawności obu rąk.

Podsumowując, zdaniem Sądu Okręgowego ubezpieczony jest osobą częściowo niezdolną do pracy do dnia 31 marca 2020 r., która to niezdolność pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. Jednocześnie za niecelowe Sąd uznał przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych sądowych w innym składzie, ponieważ dotychczas złożone opinie pisemne stanowią wystarczającą podstawę oceny stanu zdrowia odwołującego i jego wpływu na zdolność do pracy. Przy tym Sąd zważył, że ocena niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych, dysponujących specjalistyczną wiedzą medyczną. Okoliczność, że opinia biegłych nie ma treści, odpowiadającej stronie, nie może stanowić uzasadnienia dla przeprowadzania dowodu z dalszych opinii. Innymi słowy samo niezadowolenie strony z opinii, która nie odpowiada jej oczekiwaniom, nie stanowi wystarczającej podstawy do przeprowadzenia dowodu z kolejnej opinii. Jednocześnie należy zważyć, że w sprawie, której przedmiotem jest prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych lekarzy posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego. Powyższe oznacza, że Sąd nie może wbrew opinii biegłych oprzeć ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu. W niniejszej sprawie opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii M. G. była kategorię i przekonywująca, a wszelkie wątpliwości zostały przez biegłego wyjaśnione. Dlatego też zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinią biegłego zostały przekonane również strony, co zresztą najczęściej wyklucza się wzajemnie, gdyż opinia korzystna dla jednej strony, nie przekonuje strony przeciwnej. Wystarczy zatem, że opinia jest przekonująca dla Sądu, który wiążąco też ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 47714 § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 26 października 2017 r., znak: (...)w ten sposób, że zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu K. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31 marca 2020 r. w związku z wypadkiem przy pracy, o czym orzeczono w pkt. 1 sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego, Sąd Okręgowy orzekł w pkt. 2 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800), zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz R. S. kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć (...) z pouczeniem o przysługującym środku odwoławczym.

21/05/2019 r. (zgoda na przedłużenie terminu do sporządzenia uzasadnienia)